

právě viděti, že žádá jeho polepšení. Jestliže se však pachatel v době promlčecí dopustil nového trestného činu, dal tím dostatečně na jevo, že se nepolepšil, a nedbalo-li by se soudního výroku, který tento nový čin zjistil, nedbalo by se také toho, že se obžalovaný v době promlčecí nepolepšil, tedy oné druhé zásady, kterou se řídí trestní zákon v § 531 tr. zák. vedle zásady, že již uplynula určitá doba. Tento postup neodporuje také ani jinak trestnímu zákonu, ježto i jinde se podobné případy vyskytují, že třeba jest soudně zjišťovati trestný čin, ačkoliv o něm právě v tom určitém případě není rozhodováno. Tak jest tomu na př., jestliže běží o odsouzení podílníka na krádeži a jest třeba ještě zjišťovati krádež samu. Nejvyššímu soudu však právě není možno rozhodovati o té otázce, zda předražování na Františku Sch-ovi se stalo, ačkoliv rozsudkem nalézacího soudu jest zjištěno, že obžalovaný spáchal toto předražování v době mezi srpnem a říjnem 1918. Došlo totiž, jak svrchu uvedeno, ke zrušení tohoto výroku již z důvodů práva materiálního, aniž by nejvyšší jako zrušovací soud přezkoumával právě toto zjištění po stránce formální.

Čís. 653.

Pod pojem nedbalosti ve smyslu § 335 tr. zák. spadají i případy, ve kterých si pachatel ani neuvědomil neopatrnosti svého počínání.

Příčinná souvislost není přerušena tím, že smrt poškozeného nastala nedbalým ošetřením.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1921, Kr I 91/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 27. prosince 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Stěžovatel byl uznán vinným přečinem dle § 335 tr. zák., ježto nalil Richardu L-ovi místo vína z láhve stejně vyhlížející louhu, z čehož L. onemocněl a po nějaké době zemřel. Důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. není opodstatněn. Dle rozhodovacích důvodů rozsudku spatřuje nalézací soud trestné zavinění stěžovatelovo jednak již v tom, že uschoval jed ve stejné láhvi, v jakých uschoval i potraviny (víno), a se přes to, když byl láhev s louhovou trestí domů přinesl, omezil na pouhý příkaz služkám, »aby tu věc odklidily«, aniž by se byl dále přesvědčil, bylo-li jeho rozkazu také skutečně uposlechnuto. Vzhledem pak k tomu, že stěžovatel dle výslovného zjištění rozsudkového věděl, že se v jeho domě ve stejných láhvích nachází nejen víno, nýbrž i jed, spatřuje nalézací soud další zavinění jeho v tom, že obsahu láhve před tím, než z ní L-ovi domnělého vína nalil, nezkoušel, a za tohoto stavu věci ukládá mu soud právem povinnost, která by se snad za jiných okolností mohla zdáti příliš dalekosáhlou, aby se byl totiž přičichnutím přesvědčil, že to, co hosti podává, jest opravdu víno. V porušení všech těchto požadavků povinné opatrnosti shledal nalézací soud trestné zavinění stěžovatelovo, vycházející ze správné

zajisté zásady, že je samozřejmou povinností hostinského, aby ohledně toho, co svým hostům podává, dbal náležitě opatrnosti a aby se byl tudíž stěžovatel, uschovával-li v stejných nádobách vedle potravin i jed, při podávání prvnějších přesvědčil, že podává skutečně potravinu. Nepodřadil tudíž nalézací soud skutkové podstatě přečinu dle § 335 tr. zák. pouze, jak by se dle slovního znění rozsudkového výroku snad zdáti mohlo, nalítí louhové tresti místo vína L-ovi, nýbrž vše to, čím stěžovatel dle rozhodovacích důvodů z neopatrnosti přivodil, že došlo k tomuto konečnému úkonu, v němž jeho neopatrné počínání vyvrcholilo, a zároveň i následek, dodávající počínání stěžovatelovu povahy přečinu, bezprostředně v zápětí mělo. Nepřípadným je proto důkaz, který klade stížnost na okolnosti, rozsudkem ostatně výslovně nezjištěné, že totiž jednak láhev s louhovou trestí stávala vždy ve sklepě, jednak že se na kuchyňském stole, na němž stěžovatel láhev postavil, když ji byl domů přinesl, žádná jiná láhev nenacházela. Na konci oněch svých vývodů, jimiž provádí důvod zmatku dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., uplatňuje stížnost názor, že, byl-li stěžovatel toho mínění, že láhev byla dle jeho příkazu skutečně uklizena, nebylo by na místě na něm požadovati, aby se byl — zejména přičichnutím k láhvi před tím, nežli z ní nalil — přesvědčoval o jejím obsahu, že tudíž v dotyčném opomenutí a nalítí z láhve nesluší spatřovati jednání, trestné dle § 335 tr. zák. Stížnost vychází tu zřejmě ze zásady, že ten, kdo je přesvědčen, že z jeho jednání nebezpečí vzniknouti nemůže, smí se odvolávat na nepředvídatelnost nastalých pak následků a není tudíž trestným. Toto právní stanovisko je zřejmě mylné. Spadajíť pod pojem nedbalosti ve smyslu § 335 tr. zák. nejen takové případy, kde si byl pachatel neopatrnosti svého počínání vědom, pokládal však za to, že z těch či oněch příčin nedojde k ohrožení tělesné integrity jiných, jemuž nechtěl, nýbrž případy, ve kterých si pachatel neopatrnosti svého počínání ani neuvědomil, neuváživ možné kauzality svého jednání neb opomenutí pro škodný výsledek buď vůbec nebo ne dosti pečlivě. Nestačí proto k vyloučení přičitatelnosti kulposního jednání, že pachatel subjektivně, totiž se stanoviska oněch pozorování, jež předsevzal, a závěrů, k nimž svými úvahami dospěl, bezprávného účinku nepředvídal, byl-li bezprávný účinek přes to seznatelným, nepostřehl-li pachatel příčinného vztahu svého jednání neb opomenutí k onomu účinku jen proto, že nevynaložil větší pozornosti a náležitě dbalosti, předpokládané §em 335 tr. zák. v tom smyslu, že škodný účinek mohl být seznán buď jako přirozeně nutný snadně kýmkolí, buď dle zvláště vydaných předpisů nebo dle stavu, úřadu, povolání, živnosti, zaměstnání nebo dle zvláštních poměrů jednajícího. Skutečnosti zjištěné dle toho, co shora na základě rozhodovacích důvodů rozsudku zde nastíněno bylo, ukládaly stěžovateli zcela nepochybně onu zvýšenou pozornost a zvláštní bdělost při nalévání tekutiny z láhve; zanedbal-li jich, shledal nalézací soud v jeho počínání právem skutkovou podstatu činu trestného ve smyslu § 335 tr. zák. Provádějíc konečně důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 10 tr. ř., stížnost namítá, že v jednání stěžovatelově bylo shledati pouze skutkovou podstatu přestupku, nikoli přečinu dle § 335 tr. zák., jelikož prý ze znalcovy výpovědi vychází na jevo, že smrt L-ova nastala následkem onoho doušku, nýbrž následkem nevhodného léčení, a vytýká zároveň, že se rozsudek, pokud zjišťuje příčinnou souvislost mezi stěžovatelovým jednáním a smrtí L-ovou, nachází v rozporu se spisy,

zakládajícím prý jeho zmatečnost ve smyslu § 281 č. 5 tr. ř. Námitka, kterou se podrobně obírá již napadený rozsudek, je v obojím směru bezdůvodna. Znalec sice usoudil, že kdyby se bylo věci (t. j. L-ově nemoci) od počátku dostalo náležitého ošetření, byla by spálenina sice měla těžké následky, ale že by nebyla musila nastati smrt, která prý pravděpodobně byla přivoděna způsobem výživy a které předejít by jinak bylo možno bývalo. Znalec prohlásil však zároveň, že příčinná souvislost mezi zraněním a těžkým výsledkem (kterým znalec mínil zřejmě smrt) je nepopíratelná. Rozsudek tudíž věcně zcela správně dospívá k závěru, že L. zemřel následkem onoho doušku, tudíž na následky toho, že mu stěžovatel nalil, že je tady dána příčinná souvislost mezi jednáním stěžovatelovým a smrtí L-ovou. Závěr ten se opírá přímo o hořejší úsudek znalcův, není tudíž mezi rozsudkem a spisy, zejména výpovědí znalcovou rozporu, vytýkaného stížností a nemůže tedy býti řeči ani o zmatku dle čis. 5. Že však naprosto nesejde na tom, mohl-li L. při náležitém ošetřování býti na živu zachován, dovozuje již rozsudek, vycházející při tom ze správného hlediska, dle něhcž dlužno otázku příčinné souvislosti mezi jednáním (neb opomenutím) a výsledkem v případech § 335 tr. zák. posuzovati dle zásad, vytčených §em 134 tr. zák., dle nichž pachatel zodpovídá za výsledek (smrt) mimo jiné také tehdy, nastal-li jen následkem mezipříčin, nahodile se přidruživších, byl-li k nim jen jednáním pachatelovým samotným dán podnět. Tomu bylo tak zřejmě i v tomto případě.

Čís. 654.

Padělání peněz a cenných papírů (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.).

Bankovkový kolek jest v příčině svého porušení postaven na roveň kovovým i papírovým penězům (§ 12).

Ke skutkové podstatě zločinu dle § 5 se nevyhledává, by padělané kolky byly přenechávány za účelem padělání peněz.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1921, Kr I 115/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 30. listopadu 1920, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle §§ 5 a 12 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.

Důvody:

Veřejnému roku bylo vyhraženo rozhodnutí o zmatečnou stížnosti obou obžalovaných, pokud uplatňovala důvod zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. Při rozhodování o tomto důvodu zmatečnosti platí i pro zrušovací soud ustanovení § 262 tr. ř., že totiž při posuzování trestního případu není vázán názory, projevenými o právní stránce činu ve zmatečnou stížnosti, a že neposuzuje trestný čin jen podle námitek ve zmatečnou stížnosti přednesených, nýbrž sám od sebe přezkoumává právní posouzení trestného činu v celém rozsahu. Přes to tedy, že obžalovaní ve zmatečnou stížnosti neuplatňovali, že zákonem ze dne 22. května 1919, č. 269 sb. z. a n. obdržel